

виконують приблизно ті самі функції у цільовому лінгвокультурному аспекті. Так як Микола Лукаш зберігав прагматичну мету першотвору, він надзвичайно уважно відтворював його композицію та образну структуру. Його переклад канцон (пісень) «Декамерона» змістовно ілюструє даний концепт, де перекладач зберіг структурне членування пісні та її образність, що повністю відтворює функцію оригіналу в перекладі.

Отже, новаторство Миколи Лукаша в історії українського художнього перекладу підпорядковано двоєдиній меті – відтворити єдність змісту та естетичної форми оригіналу і не перейти ту межу, за якою переклад перестає бути перекладом.

Список літератури

1. Кочур Г. Література та переклад: Дослідження. Рецензії. Літературні портрети. Інтерв'ю / Упоряд. А.Кочур та М.Кочур. Т.1. – К.: Смолоскип, 2008. – 604 с.

2. Лукаш М. Моцарт українського перекладу / Л.М. Черноватий, В.І. Карабан (ред.) // М. Лукаш. – Вінниця: "Нова книга", 2009. – 36 с.

*Науковий керівник: Сидоренко С.І.,
канд. філол. наук, доцент*

УДК 81'36:808.51:811.111 (043.2)

Лукашук А.М.

Національний авіаційний університет, Київ

ГРАМАТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ АНГЛОМОВНОГО ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ

Під політичним дискурсом розуміємо текст, зумовлений ситуацією політичного спілкування у сукупності з прагматичними, соціологічними, психологічними та іншими чинниками. Політичний дискурс актуалізується у таких жанрах, як промови політиків, інаугураційні звернення президентів, політичні документи тощо. Політичний дискурс характеризується цілою низкою специфічних засобів, метою застосування яких є вплив на свідомість адресата. Цей тип мовлення характеризується не лише специфічною лексикою, але й своєрідним вибором і організацією певних граматичних структур.

Політичний дискурс характеризується послідовністю, точністю, логічністю викладення матеріалу, емоційним забарвленням. До того ж, політичний дискурс поєднує у собі риси як писемної форми мови, так і риси

усної форми мови. Характерною особливістю даного виду дискурсу є залучення засобів стилістичного синтаксису.

Одним із засобів стилістичного синтаксису є риторичне запитання. Воно збігається за своєю формально-граматичною структурою з будь-яким типом запитання, різниця полягає лише в його смислового навантаженні. Вибір оратором риторичного запитання пов'язаний з тим, що імпліцитний, тобто, завуальований, спосіб вираження свого наміру (твердження, спонування, вимоги в вигляді питання) є більш експресивним і ефективним засобом. Такий засіб допомагає викликати в співрозмовника певну реакцію, спонукати його до певних дій і домогтися, таким чином, бажаної мети.

Інверсія – це найпоширеніший граматичний засіб вираження емоції в текстах англомовного політичного дискурсу. Використовується політиками, головним чином, з метою досягнення ефекту імпровізації. Риторичними прийомами, до яких часто вдаються політичні діячі, є контраст, протиставлення та повтор. Дані прийоми поживляють та урізноманітнюють промови. Анафора є засобом повторення одного і того ж слова на початку окремих, співвіднесених між собою відрізків мовлення, виконує важливу роль у політичних спічах, адже надає мові ритмічності. У промовах англомовних політиків епіфора використовується з метою підсилення значення повторюваного компонента, підбиття підсумків як у логічному, так і в емоційному плані. Використання паралелізму підсилює змістові елементи мови в синтаксичних конструкціях і сприяє закріпленню інформації у свідомості адресата.

Важливу роль у визначенні місця країни на світовій арені відіграє спосіб її презентації політичними лідерами. За допомогою виступів політики мають можливість звернутися як до громадян своєї країни, так і до міжнародного співтовариства.

*Науковий керівник: Шахновська І.І.,
канд. філол. наук, доцент*

УДК 81'373.611:811.111 (043.2)

Макогон О.В.

*Державний заклад «Луганський національний
університет імені Тараса Шевченка», Старобільськ*

ОСОБЛИВОСТІ ВИВЧЕННЯ АНГЛОМОВНОГО СЛОВОТВОРЕННЯ УЧНЯМИ НА УРОКАХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Дослідження питання психолого-педагогічних основ навчання словотворенню в англійській мові цікавить багатьох методистів, як

2. Гореликова С.Н. Природа термина и некоторые особенности терминологического образования в английском языке / С. Н. Гореликова. – М.: Вестник ОГУ, 2002. – Вып. № 6. – С. 13-16.

3. Crocker D. Dictionary of Aviation / D. Crocker. – L.: A&C Black Publishers Ltd, 2007. – 289 p.

*Науковий керівник: Білоус Н.П.,
ст. викладач*

УДК 81'373.612.2-025.13:366.636 (043.2)

Курік Ю.М.

*Державний заклад «Луганський національний
університет імені Тараса Шевченка», Старобільськ*

МЕТАФОРИЧНА МОДЕЛЬ У ФРАНЦУЗЬКОМУ МЕДІАДИСКУРСІ

Щоб зрозуміти, як буде метафоричні моделі, щодо постреволюційної України французьке ЗМІ, треба визначити саме поняття метафора. Джордж Лакофф у своєму збірнику «Теорія метафори», дає визначення цьому терміну і наполягає, що метафора – це риторико-поетичний засіб виразності, який у більшій мірі вважають необхідним у публіцистиці ніж у повсякденному спілкуванні. Лакофф наголошує, що метафора – це не тільки інструмент для мовленнєвої діяльності, а ще й для мислення або дії. Тому що усе наше життя має метафоричний відтінок і це відображується не тільки на наших словах, але й на думках і вчинках. Наша повсякденна понятійна система, в рамках якої ми мислимо і діємо, метафорична за самою своєю суттю. Поняття, які впливають на наші думки, не зупиняються на сфері інтелекту. Вони також керують нашою повсякденністю.

Так як, у наш час ЗМІ відіграє важливу роль у повсякденному житті кожного, ми не можемо заперечувати, що використання метафоричних моделей у медіадискурсі є обов'язковим. Першою і головною причиною цього, постає те, що у сучасному світі основна інформативна функція масової комунікації змінює свій напрям впливу і трансформується в маніпулятивну функцію. І якщо розглядати роботу ЗМІ у напрямку політики, то другою причиною потреби метафоричних моделей є ціль політичної комунікації, яка має на меті створити образ певного політичного діяча або ролі будь-якої країни у світовій політиці. Політичний імідж є одним із таких засобів комунікації, який намагається створити певне ставлення до тієї чи іншої політичної ситуації або конкретного діяча.

Але слід повернутися до теми статті і розглянути використання метафоричних моделей у конкретному ракурсі, зі сторони французьких ЗМІ. У газетах найчастіше використовується оцінююча та експресивна метафора.